

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. IV. Quid sancti Leo, Gregorius, Bernardus, Bonaventura & Laurentius
Iustinianus de ea ipsa re sentiant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

stus est? Qui autem in Christo, hoc est in lumine semper sumus, nec noctibus ab oratione cessamus, ambulare nos credamus semper in lumine, non impediamur à tenebris quas euasimus, nulla sint horis nocturnis precū damna, nulla sint horis nocturnis spūalia dispendia. per Dei indulgentiam recreati spiritualiter, & renati, imitemur quod futuri sumus, habituri in regno siue interuentu noctis solū diem, sic nocte quasi in lumine vigilemus, oraturi semper & acturi gratias Deo, hic quoque orare & gratias agere nō desinamus.] Hæc Cyprianus. Quibus varias easq; efficaces affert causas, cur sit homini Christiano frequentius orandum, quas quidem pio lectori euoluendas relinquo.

CAPVT IV.

*Quid sancti Leo, Gregorius, Bernardus,
Bonauentura & Laurentius Iustinianus
de ea ipsa re sentiant.*

ORATIONIS necessitatem ad hoc refert D. Leo, ut eius exercitio possit quis caelesti sapientiæ operam dare, eaque se oblectare, mentemque diuinis reficere consolationibus, sed aurea eius verba in medium afferamus. Quamuis, inquit, sine anima nihil caro desideret, & inde accipiat

Serm 8,
de ieiunio de-
cimi
mensis.

R s sen-

sensus vnde sumit & motus, eiusdem tamen est animæ quædam sibi subditæ negare substantiæ, & interiori iudicio ab exterioribus interiorâ frenare, vt à corporeis cupiditatibus sapius libera, in aula mentis, diuinæ possit vacare sapientiæ, vbi omni strepitu terrænarum silente curarum, in meditationibus sanctis & in deliciis lætetur æternis.] Atque hæc quidem magnus Leo. Verùm cui in hac mentis ab exterioribus rebus auocatione persistere integrum non est, neque illam cõsequente cælesti oblectatione perfrui diutiùs, id saltem statis temporibus breuiter præstabit, atque si non continenter, at interruptè & per certa interualla cælesti reficietur alimento, gustabitque quàm sit suavis Dominus se quærentibus & amantibus.

Epistola
proœ-
riali
in Iob r.

Sed Gregorium item magnum ad Leandrum sanctissimũ Episcopum hac de re scribentem audiamus, qui postquam dixit sese à monasterio ad curam pastoralem abstractũ, multos fratres germanâ victos charitate secutos esse hæc subdit. Quod diuinâ factum dispensatione conspicio, vt eorum semper exemplo ad orationis placidum littus quasi anchoræ tunc restringeret, cùm causarum secularium incessabili impulsu fluctuarem. Ad illorum quippe consortium veluti ad tutissimi portus sinum, post terreni actus volumina fluctusque fugiebam.] Vides quemadmodum

modum orationem modò littus, modò portum appellet? vnde efficitur tam esse necessarium Christiano homini frequens orandi exercitium, quàm necessarius est portus & littus in alto nauiganti, ni se velit tempestate iactatum fluctibus obrui.

S. Porro Bernardus multus est tum in laudando orationis studio, tum in eo ipso suadendo, vtinam & persuadeat. Ora, inquit, iugiter, precare Deum diebus ac noctibus, oratio sit sine cessatione, oratio sit frequens, orationis sint arma assidua, oratio de ore tuo non cadat. Insiste orationi, frequenter incumbe orationi, geme, semper & plange: surge in nocte ad precem, vigila, & ora, pernocta in oratione & prece, incumbe nocturnis vigiliis: ad modicum clausis oculis rursus ora.] Vide mihi quomodo id ipsum sapiùs variatis tantùm verbis inculcat, quàm instat acriter suadendo orationis exercitia. Nempe vtilius nihil in omni hominum vita, salutaris nihil, sed loquatur ipse.

Oratio frequens (quod etiã à me superiùs allatũ cõmemini) diaboli iacula submouet. Oratio, quotidiana diaboli tela exuperat. Oratio est prima virtus aduersus tentationũ incurfus. Oratio superat tentamenta inimicorum, vincit dæmones, superat immundos spiritus. Per orationem vincuntur dæmonia, oratio omnibus malis præualet.] Itaque tam

vni-

Lib. de
mo. be-
ne vi-
uendi
c. 49.

vnicuique nostrum frequenter vsurpanda est oratio, quàm nostra refert plurimùm dæmone in quotidiana eaq; acerrima tentationum pugna existere superiores. Atq; hinc existimo factum, vt superioris memoriæ Patres, orando noctem diei coniungerent. de Sancto quidem Antonio ita Athanasius pernoctabat in oratione sapiissimè, dicebatq; vanam esse ratione vincendi inimicū, lætitiã spiritualẽ & animæ Dominum semper cogitantis iugem recordatione quæ dæmonum dolos quasi fumum expelleret, persequereturque potius aduersarios quàm timeret.]

In eius
vita.

Epist.
22.

Iam verò D. Hieron. nullū omnino tempus, locū nullum orationi importunū arbitrabatur, ita enim de se ipse ad Eustochium. Memini me clamātem diem crebrò iunxisse cum nocte: solus deserta penetrabam, sicubi cōcaua vallium, aspera montiū, rupium prærupta cernebam, ibi meæ orationis locus, ibi illud miserrimæ carnis ergastulum, & vt ipse mihi testis est Dominus, post multas lachrymas, post cælo inhærentes oculos, nonnumquam videbar mihi interesse agminibus Angelorum & lætus gaudensque cantabam. Post te in odorem vnguentorum tuorum curremus.] Atque idem & senserunt & vsurparūt sancti omnes, cuius quidem rei exemplorum plena sunt omnia, tãti semper habitum est à Patribus assiduè orandi studium.

Cant. 1.

Quod

Quod quidem S. Bonavent. pluribus locis
 enixè cōmendat, idq; censet vnum esse de il-
 lis septem, quorum cōsuetudine vitatur apo-
 staticæ præuaricationis opprobriū (ita enim
 loquitur) & perfectæ sanationis gratia, & re-
 repromissæ beatitudinis gloria obtinetur. De pro-
fectu
religios.
lib. 2.
cap. 13.
 Septimum itaque est, inquit, mentem sem-
 per habere ad Deum suspensam, orando, c. 20.
 cogitando, recordando, meditando, legen-
 do, attendendo, ac bona cōtemplando. Vn-
 de quandocumque seruus Dei vel ad modic-
 um Dei non meminit, contremisct ac do-
 let quasi grauitè offenderit, tanti amici de-
 fraudatus intuitu, qui nostri numquam obli-
 uiscitur. Cū summa beatitudo ac gloria
 consistat in iugi visione Dei, huiusmodi bea-
 titudinis mutatio quædam est iugis memo-
 ria Dei. Ista est meritum, sed illa præmium:
 vnde psalmista ait, Prouidebam Dominum
 in conspectu meo semper, nec tantum in Psal. 15.
 otio, sed etiam in occupationibus eius debe-
 mus esse minores imitatione Sanctorū An-
 gelorum qui missi in ministerium nostrū sic
 exteriora disponunt, vt tamen ab intimis
 numquam recedant.] Hæc ille.

Idem autem libello de perfectione vitæ c. 5.
 dum totus est in suadendo religiosi, crebri-
 oris orationis vsu ita scribit: supra mo-
 dum, inquit, cupienti proficere necessarium
 est, vt assiduis orationum studiis & deuotio-
 nibus

nibus animum suum exerceat, quia reuera religiosus orationem non frequentans non solum est miser & inutilis, quinimmo coram Deo fert animam mortuam in corpore viuo: Cum enim tantæ efficaciam sit deuotionis virtus, vti ipsa hostis maligni deuincat tentamenta, & versutias diaboli, qui solus famulum Dei impedit, ne sursum ad cælos ascendat, non est mirum, si frequenter succumbat tentationibus miserabiliter, qui studium orationis non frequentat. Vnde B. Isidorus hoc est (inquit) remedium eius qui vitiorum tentamentis aestuant, quoties quolibet vicio tangitur, toties se ad orationem subdat, quia frequens oratio vitiorum impugnationem extinguit. Est autem tantæ virtutis deuota oratio, vt ad omnia valeat, & in omni tempore homo possit per eam lucrari: in hyeme, in æstate, in sereno & in tempore pluuiali.] Hactenus Bonauentura: cuius oratio cum & perspicua sit & efficacitatis plena vtinam id efficiat, quod illi propositum fuit.

B. denique Laurentius Iustinianus, licet superioribus æuo longè posterior, his accenseatur, qui quidem varijs lucubrationum suarum locis luculenter testatum reliquit quantum faceret ipse orationis studium, quam etiam in grauioribus causis (ait eius vitæ scriptor) habebat pro fidelissimo consiliario, ac

quo-

Lib. 3.
de sum-
mo bo-
no c. 7.

cap. 6.

quodam loco ita ad eam hortatur. Eniten-
 dum est, inquit, ut in primordio saltem <sup>De ora-
 tionc
 c. 6.</sup> cuiusque operis dirigatur oratio, & divini
 suffragij imploratio: Quia sicut militem
 procedere ad conflictum non congruit sine
 armorum protectione, ita neque homini
 Christiano absque orationis munimine ali-
 quid agere licet: egredientem igitur de ho-
 spitio armet oratio, regredientem de platea
 comitetur, cum ambulante ambulet, cum
 operante collaboret: ne prius corpuscu-
 lum requiescat in strato, quam anima pre-
 cibus reficiatur.] Hæc Iustinianus: quorum
 extrema, ferè verbo tenus mutuata ab illo <sup>Epist.
 22.</sup> sunt ex quadam S. Hieronymi epistola, quo
 loco hæc item addit. Ad omnem actum, ad
 omnem incessum manus pingat crucem.
 cuius sanè pictura quædam est iaculatoria
 oratio ut non ita multo post dicendum.

Sed ut ad S. Iustinianum sese referat ser-
 mo; aureo illo tractatu de disciplina & per- ^{c. 18.}
 fectione monasticæ conuersionis, hæc
 habet de orationis frequentia. Ob hoc, in-
 quit, vigilanter iugiterque orationi vacan-
 dum est & in sensu cordis semper Domino
 assistendum, quatenus ex frequenti consi-
 deratione veritatis, fumus humanæ sapien-
 tiæ & caligo carnalis intelligentiæ ab inte-
 rioribus animæ affectibus, irradiante gra-
 tia amoueri possit.] Ac paulo post ita con-
 cludit.

cludit. Quisquis itaque Deo placere affectat, quicumque huius seculi laboriosam peregrinationem peragere desiderat, si spiritus transitoriae vitae lenociniis, aeterni conuiuij spirituales ac supercaelestes delicias apprehendere ac degustare concupiscit; studio orationis se tradat, ad illam alacriter ac paratus accedat, in ea ardentem & in sensu cordis coram Domino assistat, necnon & in ipsa quotidie perseueret.]

Ex his arbitror satis intelligi quanta sit orationis mortalibus, non modò utilitas, verum omnimoda etiam necessitas. Quae quidem eò spectant ob eamque causam à nobis allata sunt, ut cui vel ob inualetudinem, aut negotiorum multitudinem nō est integrum longiores producere orationes. Is saltem breuioribus hisce iaculatoriis det operam. Sed videndum deinceps, quid à Graecis Patribus nobis ea de re sit traditum.

C A P V T V.

*De necessitate creberrimè orandi ex
mente Graecorum Patrum.*

Admo-
nitione
ad filiū
spiri-
tualem.

AGMEN ducet magnus Basilius qui quidem orationem vocat grande animæ munimentum. Ille itaque orare desinat qui sibi à se satis superque aduersus spiritus hostes